PAT MURPHY - VORBEAM DIN ADÂNCURI

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU MANIU

Povestea de față demonstrează că faimoasa replică „Ne confruntăm cu neputința de a comunica" poate fi la fel de adevărată şi în viitor, în ciuda mijloacelor de comunicare foarte avansate sau, de ce nu, tocmai datorită lor.

PAT MURPHY trăieşte în San Francisco şi lucrează la muzeul de ştiință Exploratorium, unde editează revista *Exploratorium Quarterly.* Povestirile ei, elegante şi pătrunzătoare deopotrivă, au fost publicate începând cu anii 1980 în reviste precum *Asimov's Science Fiction, The Magazine ofScience Fiction, SCI FICTION, Elsewhere, Amazing, Universe, Shadows, Lethal Kisses, Event Horizon, Full Spectrum* şi altele. Cu povestirea „Rachel in Love", una dintre cele mai cunoscute ale deceniului nouă, a câştigat în 1988 Premiul Nebula, Premiul Theodore Sturgeon Memorial şi premiul cititorilor revis-tei Asimov. Romanul *The Falling Woman* i-a adus al doilea Premiu Nebula în acelaşi an. Nuvela „Bones" a însemnat un Premiu World Fantasy, iar pentru culegerea de povestiri *Points of Departure* i-a fost înmânat Premiul Philip K. Dick. Povestirile ei au apărut în **Antologiile Dozois** numerele 5, 6, 8 şi 9. Printre alte lucrări de-ale au-toarei găsim şi *The Shadow Hunter, The City, Not Long After, Nadya: The Wolf Chronicles, There and Back Again: by Max Merriwell* şi *Wild Angel, by Mary Maxwell.* Cea mai recentă apariție o reprezintă romanul *The Wild Girls.* Impreună cu Paul Doherty este autoarea unei rubrici de ştiință pentru *The Magazine ofFantasy & Science Fiction.* O puteți găsi la: www.brazenhussies.net/murphy.

ROBOTUL

Un om zăcea întins pe plajă. Dormea.

N-are ce căuta aici. Asta-i insula mea. Mă întorsesem de cu-rând la robotul meu şi mă pregăteam să merg la lucru. N-are ce căuta aici. L-am cercetat prin ochii robotului. Grozavi, ochii ăştia. Rezistau sub apă, chiar şi la adâncimi de peste un kilometru jumate. I-am ajustat să aibă acuitate maximăîntre patru centimetri şi doi metri. Peste pragul acela, lumea se

transforma într-o aurora tulbure de raze tropicale şi nuanțe sclipitoare. Era o minunăție.

O furtună teribilă se dezlănțuise cu o noapte în urmă. Un cocotier a fost doborât la pământ, iar acum pe plajă zăceau împrăştiate frunze, nuci de cocos şi crengi rupte.

Omul n-arăta prea bine. Avea obrazul brăzdat de o tăietură. Era zgâriat pe mâini şi pe picioare, iar prin părul scurt şi cas-taniu se întrezărea o pată de sânge. Pe piciorul drept avea vânătăi verzui şi mov-închis. Purta o vestă de salvare portocalie, un tricou, pantaloni scurți şi încălțări marinăreşti din pânză.

Se zbăteaîn somn, suspinând încet. M-am speriat şi am dat înapoi câțiva paşi. Robotul avea difuzor. L-am deschis şi a scos un pârâit scurt. Ce să spun?

Omul se frecă la ochi, apoi, încet, se întoarse pe o parte.

– ***Bonjour,*** am zis prin difuzorul robotului, gândindu-mă că venea de pe vreo insulă din Polinezia Franceză.

OMUL

Zgomotul îl trezi. Era un soi de cârâit metalic. Evan Collins simțea dogoarea soarelui tropical arzându-i obrajii şi nisipul cald sub palme. II durea capul şi avea gâtlejul

uscat. Piciorul drept îi era străbătut de o durere surdă, neîn-treruptă. Duse o mână la ochi, încercând să se dezmeticească, şi tresări la atingerea tăieturii poleite cu nisip. Se întoarse pe spate, moment în care simți un junghi puternic în piciorul rănit. Ştergându-şi lacrimile care îi înnegurau privirea, îşi înălță capul, încercând să-şi vadă piciorul. Coralii îşi lăsaseră amprenta pe gamba lui. Sub zgârieturi se întrezăreau vânătăi mov-închis, ce trădau leziuni interne. Încercă să-şi mişte piciorul, dar du-rerea îl făcu să geamă.

Şi din nou zgomot. Acelaşi sunet mecanic de radio bruiat. Cu capul în piuneze şi ochii orbiți de razele soarelui se întoarse în direcția sunetului. Un gândac uriaş îl studia printr-o pere-che de ochi poliedrici.

Arătarea măsura pe puțin un metru şi avea nişte mandibule deloc prietenoase. Carapacea îi strălucea în bătaia soarelui. Stătea nemişcată, cu

ochii fixați pe el.

Din nou. pârâitul, urmat de o voce metalică.

– ***Bonjour*** îl întâmpină gândacul.

Făcuse doi ani de franceză în liceu, dar nu mai ştia o iotă. Fără îndoială că visez, îşi spuse el, unindu-şi pleoapele împo-triva luminii orbitoare.

– Vorbeşti engleza? dori să ştie vocea metalică. Deschise ochii. Gândacul era tot acolo.

– Da, reuşi el să îndruge prin gâtlejul uscat.

– N-ar trebui să fii aici, spuse vocea, ce cauți aici?

Privi în spatele arătării, încercând cu disperare să-şi dea seama ce se-ntâmplă. Nisipul era de un alb imaculat, provenit din fărâmițarea coralilor. Într-o parte se înălța o pădurice de man-grove. Înspre continent, tufărişul facea loc palmierilor. Apa din lagună era de un albastru tropical desăvârşit, în nuanțe mai

deschise acolo unde reciful coralier era mai apropiat de suprafață, în nuanțe mai închise unde adâncimea creştea. La câteva sute de metri în larg se zărea un catarg ieşind din mare. Barca lui. Işi aduse aminte. Se îndrepta spre vest, către Insulele Cook, când a fost prins de furtună. A luat-o în direcția vân-tului, spre o insulă necartografiată. Abia ce a trecut de corali că talazurile i-au zdrobit vasul de recif, spărgând carena şi scufundându-1. A fost proiectat peste bord, direct în recif. Nu-şi putea aminti cum şi-a rupt piciorul, nici cum a reuşit să ajungă la țărm.

– Sete, îngăimă prin buzele crăpate. Foarte sete, te rog, ajută-mă.

Închise ochii pentru a se feri de bătaia soarelui şi auzi gân-dacul îndepărtându-se, cu scrâşnet de metale. Se întreba dacă dihania îl va lăsa pradă morții.

Peste câteva minute gândacul se întoarse. Deschise ochii. Făptura stătea alături, ținând o nucă de cocos între mandi-bule. Străpunse cu vârful lor coaja în două locuri, apoi făcu un pas spre el şi lăsă nuca să cadă. Un firişor de lapte se scurse pe nisip.

– Poți să bei, spuse gândacul.

Evan duse nuca de cocos la gură, lipindu-şi buzele de învelişiul păros

în dreptul găurii şi începu să soarbă cu nesaţ. Laptele era cald, jilav şi dulce.

Nu terminase bine de băut că făptura se ivi cu o altă nucă de cocos. Ii străpunse învelişul înainte să-i dea drumul.

Urmară încă două care avură soarta celor dintâi. Iar gân-gania stătea şi se uita la el cum bea.

– Cred că mi-am rupt piciorul, murmură Evan. Gândacul nu zise nimic.

Închise din nou ochii. De mult, pe când era încă student, urmase un curs despre aspecte psihosociale în situațiile de urgență şi dezastre. Un invitat, membru într-o echipă de in-tervenție, le vorbise despre cum reuşesc unii oameni să rămână în viață în situații potrivnice şi cum trebuie să gândeşti în ast-fel de momente. Expertul în intervenții le spusese că supra-vieţuitorii nu se dau bătuți şi încearcă în permanență să facă ceva. „Pas cupas, le recomandase el, ăsta-i secretul. Nuîncercați să rezolvați toate problemele deodată. Nu uitați, cu răbdarea treci şi marea, dar cu răul, nici pârâul."

Evan se gândi ce-ar putea face să-şi sporească şansele de supraviețuire.

– Trebuie să scap de soare, bâigui el, am nevoie de mâncare, apă şi medicamente.

Şi câte nu mai avea de făcut. Trebuia să găsească nişte atele cu care să-şi prindă piciorul. Trebuia să găsească o modalitate de a chema ajutoare. Trebuia să găsească apă. Avea atâtea de făcut...

Adormi.

ROBOTUL

Adâncul oceanului mă liniştea. Lumina, cernută prin pelicula apei, era slabă şi azurie. Mă aflam într-o lume compusă din nuanțe de albastru. Imi plăcea să stau pe fundul oceanului.

Pe om l-am lăsat să se odihnească. Dar întâi l-am ajutat, încerc din răsputeri să fiu de ajutor.

Spunea că trebuie să iasă din bătaia soarelui. Aşa că am strâns nişte frunze de palmier şi le-am înfipt în nisip, să-i facă

umbră. Mai spunea că are nevoie de mâncare şi medicamente. Aşa că

m-am dus până la barca lui, unde am găsit câteva conserve şi un deschizător, mai multe sticle de apă şi o trusă medicală. Le-am adus pe toate la țărm şi le-am lăsat lângă el.

Apoi m-am scufundat în adâncuri. Aveam de lucru.

Făceam paşi înalți, având grijă să nu tulbur nămolul farâ-micios care acoperea fundul oceanului. Senzorii de tempera-tură detectau curenții care proveneau din spărturile vulcanilor submarini. Senzorii chimici cercetau compoziția apei. Sulfuri! Aroma lor mucegăită îmi era cunoscută.

Mi-am făcut drum prin nămol ca să ajung la locul meu preferat. Aici nămolul făcea loc unei formațiuni stâncoase, ițite din adâncul oceanului. Era un horn gigantic prin care curenții ascendenți scoteau apa fierbinte din măruntaiele pământului. De-a lungul secolelor, apa termală sedimentase sulfuri de cupru, zinc, plumb, aur, argint şi alte metale, ridicând un horn.

Compania de minierit găsise aur nu departe de-aici. Munciseră la un zăcământ de minereu până îl secaseră cu totul. Şi apoi se lăsaseră păgubaşi. La început am luat-o pe urmele lor, dar mai apoi am găsit un loc mult mai bun în apropierea hornului. În timpul scufundărilor recente am spart în horn şi am desprins bucăți mari de piatră. Acum venea partea mea favorită: sortatul pietrelor. Am gustat-o pe fiecare, cu ajutorul senzorilor chimici, căutând după cele bogate în aur sau argint. Pe acestea le stivuiam cu grijă.

Era o îndeletnicire minunată. Îmi plăcea să pun lucrurile în ordine. Şi mă pricepeam la asta, nu glumă. Acasă obişnuiam să-mi aranjez cărțile după culori: cele roşii le aşezam pe un raft, cele albastre pe altul, cele negre pe altul.

Am continuat să lucrez până apa s-a facut tulburie, semn că soarele se cufundaîn adâncul cerului. Am ales cea mai bună rocă şi am înhățat-o în mandibulele robotului. M-am îndrep-tat apoi spre insulă.

Am urcat pe un povârniş întins, facându-mi drum spre zona cu corali, unde apa era mai puțin adâncă. Acolo, fundul era acoperit cu nisip şi mă puteam deplasa cu repeziciune, fără să tulbur stratul nămolos. Deasupra mea se unduiau cete mari de peşti multicolori. Zvâcneau neîncetat, păstrând distanța față de mine. Era mai plăcut la adâncime. Am trecut prin bariera de corali, pe lângă barca scufundată.

Am ieşit din apă în zona păduricii de mangrove. Alertați de trecerea mea, crabii s-au ascuns degrabă în văgăunile lor din nisip.

Am aşezat piatra lângă una dintre văgăuni. În prima zi pe-trecută pe insulă am băgat de seamă că toți crabii pofteau la văgăuna pe care un semen de-al lor o săpase lângă o piatră. Aşa că m-am gândit să aduc pietre pentru ceilalți crabi.

Acum, nu mai puțin de treizeci şi două de văgăuni erau străjuite de câte o piatră. Eram pe insulă de exact treizeci şi două de zile şi în fiecare zi adusesem o piatră. Am fost de ajutor. Am socotit că-i adecvat să le aduc pietre.

Dacă nu ar fi fost omul pe insulă, aş fi aşteptat până când crabii s-ar fi încumetat să iasă din văgăuni. Îmi făcea mare plăcere să-i privesc. Doream să ştiu ce face omul, aşa că n-am mai zăbovit.

M-am îndreptat spre locul în care adormise. Nu mai era acolo. În schimb, lăsase o dâră în nisip, cum îşi târâse piciorul. Am luat-o pe urmele sale. L-am găsit la umbra unui palmier, adâncit în somn. Din vesta de salvare îşi făcuse pernă. Cărase sticlele de apă, conservele şi trusa medicală cu ajutorul tricoului. Dormea agitat, întorcându-se când pe-o parte, când pe alta. Dintr-odată deschise ochii şi mă săgeta cu o privire nedumerită, speriată.

OMUL

Evan Collins se trezi înconjurat de patru sticle de apă, şase conserve de ton, un deschizător şi o trusă medicală. Erau ale lui. Îşi fixase piciorul în atele cu scai, pe care le găsise în trusă. Dăduse gata o conservă de peşte şi o sticlă de un sfert de litru. Apoi se târâse la umbră şi luase două analgezice, care îi mai potoliră durerile, dar îl lăsară buimac şi dezorientat.

Adormise la umbră. Când se trezi, gândacul uriaş stătea lângă el.

Evan bău puțină apă şi se uită la gânganie. Îşi dădu seama că era o maşinărie. Avea o carapace de oțel polizat. Observă şi articulațiile de metal care îi legau picioarele de trup. Pe lustrul carapacei se vedea inscripționat „Atlantis Mining and Salvage".

Desigur. Asta explica multe. Era un robot construit pen-tru operațiuni subacvatice. Cineva îl ghida prin telecomandă. Mai văzuse asemenea sisteme

când participase la o conferință a Institutului Tehnologic.

– Lucrezi pentru Atlantis Mining? Le-ai spus că sunt aici. Gândacul rămase tăcut. Evan încercă să şi-l imagineze pe cel care manevra robotul. Un muncitor țâfnos, bărbat dintr-o bucată, genul de individ pe care-l găseşti pe o platformă petrolieră.

– Când sosesc echipajele de salvare? întrebă Evan.

– Nu ştiu. Vrei o nucă de cocos?

Evan clipi surprins.

– O nucă de cocos? Da, numai...

Gângania făcu stânga-mprejur şi se afundă în păduricea de cocotieri. Apucă o nucă de cocos, se întoarse lângă Evan, o străpunse şi îi dădu drumul.

– Mulțam'. Evan luă o duşcă sănătoasă de lapte.

– Cu plăcere, îi răspunse gângania.

Evan cercetă făptura din priviri, dorindu-şi să poată vedea chipul din spatele comenzilor. Acel om era singura legătură din-tre el şi lume. Incă nu menționase nimic de Atlantis Mining şi cum se ocupau băieții de-acolo de problema lui.

– Ce-a zis şeful tău când i-ai spus că sunt aici?

– N-am şef.

– Bine, spuse Evan încet.

Era amețit, probabil avea şi puțină febră, iar discuția asta nu ducea nicăieri.

– Dar i-ai spus cuiva de mine, nu?

– Nu, răspunse gângania, continuând după câteva clipe. O să vorbesc cu doctorul Rhodes. Vrei să-i spun lui?

Difuzorul facea nuanțarea imposibilă, astfel că nu ştia cum să-l ia pe vorbitor. Încercă să-şi păstreze cumpătul.

– Da. Când poți să vorbeşti cu el?

– Diseară.

– E bine. Ii spui te rog că am piciorul rupt şi am nevoie de îngrijiri medicale?

Işi verifică proviziile. Mai avea cinci conserve de ton şi o sticlă şi

jumătate de apă. Adică mai nimic.

– Da. Mai vrei o nucă de cocos? dori să ştie gângania. Evan se holbă la chipul metalic lipsit de expresie, la ochii poliedrici. Evan Collins era un antropolog plecat să studieze obiceiurile de întâmpinare la băştinaşii din Oceania şi să de-termine diferențele de la o insulă la alta - nici c-ar fi găsit scuză mai bună pentru un voiaj de un an în îndepărtatul Pacific de Sud. Ca antropolog, se mândrea cu faptul că putea să citească o persoană din câteva priviri. Dar nu putea în ruptul capului s-o citească pe cea din fața sa. Dacă mai vrea o nucă? O echipă de salvare, de-asta avea nevoie. Şi de mai multă informație, ca s-o scoată la capăt cu individul ăsta.

– Ştii, spuse el încet, am uitat să facem prezentările. Mă numesc Evan. Evan Collins. Tu?

– Annie, spuse gândacul.

Asta îl determină pe Evan să-şi schimbe rapid imaginea despre păpuşarul acestui gândac. Nu un bădăran de muncitor. O femeie.

– Annie, spuse Evan, ce nume frumos. De cât timp lucrezi pentru Atlantis Mining?

– Treizeci şi două de zile.

Pentru a doua oară, Evan îşi revizui părerea despre dirijorul gândacului. Angajat nou, femeie pe de-asupra... ce putea ea să facă?

– Spune-mi, cine-i doctorul ăsta... Rhodes? Gângania facu un pas înapoi.

– Nu vreau să răspund la întrebări.

Atunci n-am să-ți mai pun nici o întrebare, se grăbi Evan să o asigure.

Annie era singura lui legătură cu lumea. N-ar fi fost deloc înțelept s-o alunge de lângă el.

– Poți să-mi pui tu întrebări.

– Nu vreau să pun întrebări. Vreau să-mi spui o poveste.

ROBOTUL

Evan Collins punea atâtea întrebări. Întrebare după întrebare după întrebare...

Mama îmi spunea poveşti la culcare. Când mă bătea la cap cu prea

multe întrebări sau dorințe, o rugam să-mi spună o poveste. Adun poveşti, la fel cum adun pietre.

– Ce poveste? mă întrebă Evan Collins.

Mă gândeam cu plăcere la poveştile pe care mi le spunea mama.

– Cenuşăreasa, am zis.

– Vrei să-ți spun povestea Cenuşăresei?

– Da.

Stătea în cumpănă şi mă întrebam dacă ştie povestea. Apoi începu:

– Odată ca niciodată...

Odată ca niciodată... da, aşa începea o poveste. Odată ca niciodată... mama Cenuşăresei fu răpusă de boală şi tatăl ei se recăsători. Fata avea o mamă vitregă hapsână şi două surori vitrege ce semănau leit cu maştera.

Pe măsură ce spunea povestea, îmi închipuiam o diagramă pe care apăreau toate personajele. Tatăl, mama şi Cenuşăreasa alcătuiesc un triunghi, fiind legați de linii puternice. Mama vitregă şi fetele ei formează un al doilea triunghi. O linie puternică îl leagă pe tată de mama vitregă. Fără aceste reprezentări mentale, anumite legături între oameni n-aveau nici o noimă.

Mama şi surorile ei vitrege o osteneau cât era ziulica de lungă, iar noaptea dormea în bucătărie pe un braț de paie. Din această pricină, spunea bărbatul, Cenuşăreasa era tare mâhnită.

Mi-o închipuiam pe Cenuşăreasă întinsă pe brațul de paie şi cred că bărbatul se înşela. Ziua, în casă e mare zarvă, oamenii sporovăiesc şi râd. Dar noaptea, liniştea şi întunericul se aştern în bucătărie. Minunat. Dacă prețul pentru singurătate era o simplă poreclă, Cenuşăreasa, n-aveai mult de plătit.

Într-o bună zi, fiul regelui puse la cale o mare petrecere, la care fură poftiți toți nobilii din regat. Oamenii din poveşti sunt mereu puşi pe ospățuri. Fără îndoială, toți oamenii din poveşti sunt neurotipici[1].

[1] Termenul neurotipic (original neurotypical, sau prescurtat NT) se referă la persoanele care au o condiție neurologică normală, aşa cum este percepută de majoritatea celor din jur, prin asta înțelegându-se abilitatea de a prelucra

informație lingvistică şi comportamente sociale. Este totodată un termen folosit de către autişti pentru a descrie persoanele care nu suferă de acest sindrom (n. tr.).

NT-iştii au un comportament atât de social, se întâlnesc tot timpul şi discută. Sunt preocupați mai tot timpul de locul lor în ierarhia socială.

Cam aşa a fost şi în clasele primare. Mi-a luat ceva până să-mi dau seama că toate jocurile din curtea şcolii erau facute ca să arate cine-i şefu'.

Nu-mi păsa cine-i şefu' şi nu mă jucam cu ei. Aşa că stăteam singură, uitându-mă la pietrele din zidul şcolii. Era un zid vechi, cu pietre felurite, de mai multe culori. Unele aveau foițe de mică prin ele. Începusem o colecție şi mă gândeam cam pe unde şi-ar găsi acestea locul în ea.

Îmi închipuiam deci că Cenuşăreasa nu-şi dorea să meargă la petrecere. Ei bine, dorea, zicea omul. Dar nu putea să meargă pentru că avea straie vechi şi urâte. Nu văd de ce-ar împiedica-o hainele să meargă la un ospăț. Era una dintre acele reguli fară noimă ale NT-iştilor. Doreau ca toată lumea să arate şi să se comporte la fel.

La şcoală, profesoara nu înțelegea când îi ziceam că îmi place să sudiez pietrele şi mă trimitea să mă joc cu ceilalți. Dorea să nu fiu altfel. NT-iştii considerau că toți ar trebui să se com-porte la fel, să se încadreze în grup.

Am respirat liniştită când am aflat de la un doctor că nu sunt neurotipică. Mai apoi, fiecare doctor care m-a văzut a denumit într-alt fel afecțiunea mea. Autism hiperfuncțional i-a zis unul. Sindromul Asperger, altul. Un doctor a zis că am TMD, care vine de la Tulburări Multiple de Dezvoltare. Primul a zis că ăsta nu-i diagnostic, mai degrabă o etichetă.

Oricum i-ar fi zis, toti erau de-acord cu un lucru: nu eram în toate mințile. Nu eram NT. Le-au explicat tatei şi mamei că am creierul diferit de majoritatea oamenilor. Nu sufeream de vreo boală mentală. Eram neurologic diferită.

Fixațiile mele, spre exemplu colecționatul pietrelor, erau rezultatul acestei afecțiuni. Doctorii spuneau că sunt perseverentă, adică am tendința să rămân fixată pe un lucru şi să nu bag de seamă nimic altceva.

NT-iştii considerau că studiul pietrelor denotă perseverență. Era în

schimb firesc să studiezi în permanență alți oameni. Nu înțelegeam asta nici în ruptul capului. Ce era greşit în a te uita la pietre? îmi pare bine că doctorii au admis ceva ce ştiam de mult timp. Eram diferită. Mama a plâns când a aflat asta. Nu-mi dau seama de ce.

Aşa că mama şi surorile Cenuşăresei se duc la petrecere, iar pe ea o lasă acasă. Apare şi zâna cea bună. O leg în mintea mea cu o linie puternică de Cenuşăreasă.

Zâna cea bună era o NT-istă în toată regula. A mişcat din nuiaua fermecată şi hop! a înveşmântat-o într-o rochie de aur şi conduri de sticlă. Zâna voia să fie sigură că Cenuşăreasa va fi binevenită acolo, mai mult, c-o să-i şi întreacă pe restul. Zâna era preocupată de poziția Cenuşăresei în ierarhia socială, şi asta mi se părea foarte NT-ist.

Dar zâna îi mai spune că trebuie să părăsească petrecerea înainte de miezul nopții - o regulă câtuşi de puțin dificilă. Şi cât de directă, în comparație cu majoritatea regulilor care gu-vernează lumea NT-iştilor. E bine că zâna îi spune Cenuşăresei despre această regulă. NT-iştii nu vorbesc de-obicei despre regulile pe care le urmează. Se comportă într-un anumit fel, iar când eu nu fac întocmai, îmi spun că greşesc.

Cenuşăreasa merge şi ea la petrecere şi, cum pleacă în grabă, să n-o prindă miezul nopții, pierde un condur. Apoi o găseşte prințul, o încalță cu condurul de sticlă şi o cere în căsătorie. Cenuşăreasa, spune bărbatul, e foarte fericită. Imi aduc aminte că mama zicea acelaşi lucru, când îmi spunea povestea Cenuşăresei. Dar mintea mea zbura la bucătăria retrasă, la brațul de paie pe care se putea bucura de singurătate, şi cred că Evan Collins se înşela în privința ei.

– De ce e fericită?

– Pentru că prințul o iubeşte. Şi pentru că o va face prințesă. Răspunsuri de NT-işti. Relația cu o altăpersoană şi poziția

În cadrul ierarhiei sociale o făceau fericită. Dacă Cenuşăreasa era NT-istă, ar fi fost cu siguranță fericită. Dacă nu era, nu prea avea multe motive de bucurie. Prințul o va duce la pe-treceri şi o va pune să se îmbrace pompos. Ea şi-ar dori mai degrabă bucătăria retrasă. Asta credeam eu.

– Nu cred că e fericită, am zis.

Apoi am plecat. Trebuia să vorbesc cu doctorul Rhodes. M-am îndreptat în grabă spre coliba de reîncărcare, o construcție joasă de metal, suficient de mare cât să-ncapă robotul în ea. Panourile solare de pe acoperiş converteau razele solare în energie electrică, înmagazinată pe urmă în bateriile din colibă. În fiecare noapte mă întorceam la trupul de carne, lăsând robotul la reîncărcat. M-am apropiat cu atenție de acu-mulator, astfel încât terminațiile sale să intre în priza robotu-lui. Apoi, fară tragere de inimă, m-am reîntros la trupul meu adormit în cuva care mă lipsea de simțuri.

Nu-mi plăcea trupul de carne. În robot puteam să-mi ajus-tez senzorii. Dacă lumina era prea puternică, puteam să-i reduc intensitatea, scăzând sensibilitatea receptorilor vizuali. Când mă deranja vreun sunet, închideam pentru o vreme receptorii auditivi.

Trupul meu de carne era atât de mărginit. Mi-am lăsat conştiința să se întoarcă în carne şi am auzit murmurul monoton al pompei care regla fluxul de lichide în cuvă. Doctorul Rhodes mă asigurase că pompă mai silențioasă nu găseşti nicăieri, dar facea un zgomot de-i simțeam vibrațiile până în adâncul oaselor.

Pluteam într-o mare miniaturală. Apa în care zăceam era îmbogățită cu sulfat de magneziu; avea de cinci ori densitatea apei marine şi o temperatură egală cu cea a corpului meu. O perfuzie avea grijă să fiu bine hrănită, un tub de dren îndepărta urina.

In fiecare noapte dormeam aici, în timp ce robotul acumula energie. Aveam posibilitatea să părăsesc cuva, să dau o raită prin bufet sau prin sala de gimnastică, dar preferam să rămân aici.

Gândul m-a dus la omul de pe insulă. Mi-am amintit că Evan Collins m-a rugat să-i spun doctorului Rhodes că are ne-voie de ajutor. Anumite lucuri mi le aminteam foarte greu. Doctorul mi-a spus că am probleme cu memoria de scurtă durată. Cu toate astea, mi-am adus aminte să-i spun de Evan Collins şi piciorul lui rupt.

Am întins mâna după buton, să chem asistenta. Apa se un-duia într-un mod neplăcut în jurul pielii mele. Cuva se des-chise cu un zăngănit scurt, lăsând lumina să pătrundă. Mi-am ferit privirile, aşteptând ca

asistenta să-mi desprindă electrozii de pe cap.

Asistenta era o femeie plină la față, cu părul negru.

– Mă mai ții minte Annie? Eu sunt Kiri, mi-a spus, în timp ce îşi făcea de lucru cu electrozii.

Mi-a zâmbit, eu am dat din cap, dar n-am zâmbit. Mă simțeam deja copleşită.

M-a ajutat să ies din cuvă, în tăcere, şi mi-a dat un prosop şi un halat. Voia să îmi înfăşor trupul de carne în halatul ăla. Am făcut-o, dar fară prea mare tragere de inimă. Pânza îmi irita pielea. Simțeam cimentul rece sub tălpi.

Mă întorsesem în trupul de carne să vorbesc cu doctorul Rhodes... era ciudat. Imi simțeam trupul greu şi nefiresc. Cu mâini nevolnice mi-am tras halatul pe mine. Kiri mi-a dat un pahar cu apă. Îmi era sete de fiecare dată când ieşeam din cuvă.

Pe insulă eram puternică. Robotul meu putea să fărâmițeze nuci de cocos în mandibule. Robotul meu putea să meargă pe sub valuri.

In cuvă eram doar fetița micuță şi slăbuță de doisprezece anişori. Mama era bibliotecară. Tata, programator. Mă alinta, spunându-mi „Profesoraşul". Făceam parte dintr-un experiment pe care Doctorul Rhodes îl numea „intervenție terapeutică".

Aş prefera să fiu în robot.

Auzeam voci de pe coridor: oameni vorbind şi râzând, paşii lor pe culoar; mergeau la bufet sau în sala de gimnastică sau

În dormitoare şi se culcau în paturi. Restul oamenilor de-aici lucrau pentru Atlantis Mining. Ei nu făceau parte din progra-mul experimental. Erau NT-işti. Kiri mă însoți pe coridor.

– Mergem în direcția greşită, i-am spus când am facut stânga pe alt coridor.

Cabinetul doctorului era pe dreapta.

– Azi mergem în altă cameră.

Am ajuns într-o încăpere cu tuburi fluorescente, care bâ-zâiau şi pâlpâiau. Tata mi-a spus odată că tuburile acestea pâl-pâie de şaizeci de ori pe secundă, deoarece curentul electric îşi schimba direcția de şaizeci de ori

într-o secundă. Mi-a mai spus că majoritatea oamenilor nu observă acest lucru. Pe el nu părea să-l deranjeze pâlpâiala, deşi o vedea.

Pe mine mă deranja.

Am închis ochii, încercând să scap de lumină, dar bâzâitul persista. De parcă un roi de albine ar fi luat cu asalt încă-perea, un roi ce îmi amintea de cetele de peşti multicolori ce înotau deasupra mea pe când mă întorceam din adâncuri.

Am auzit sunetul clanței şi am deschis ochii să-l văd pe doctorul Rhodes. E un om înalt, are păr castaniu şi întotdeauna poartă un halat alb.

– Bună, Annie, mă bucur să te văd.

– Şi eu mă bucur să te văd, doctore Rhodes.

Doctorul mi-a spus că e politicos să le întorci salutul oa-menilor. Surâse. Am închis ochii.

– Vreau să-ți spun ceva, i-am zis, cu pleoapele strâns lipite. Pe plajă e...

– Ia stai puțin, Annie, de ce ții ochii închişi?

– Mă deranjează lumina. Pâlpâie şi face mult zgomot.

– Şi altcumva nu poți să te fereşti de zgomot, decât ținându-ți ochii închişi?

Puteam. Am început să mă legăn, o activitate plăcută, în care se risipea o parte din energia bâzâitului luminos. Cu mâna dreaptă mi-am apucat brațul stâng. Mă strângeam de el în ritmul legănatului. Mă ajuta şi asta.

– Vrei să sting lumina, Annie?

Dintr-odată, bâzâitul oribil încetă. În încăpere se lăsă liniştea. Doar aerul condiționat mai susura monoton, ca nişte gheare mici ce zgârie podeaua.

– Deschide ochii, Annie.

I-am deschis. Doar lumina de pe coridor pătrundea înăuntru, prin fereastră şi crăpătura uşii. Şi lumina aceea pâlpâia, dar era mai slabă şi nu mă deranja prea tare.

– Bravo. Ce doreai să-mi spui?

Susurul aerului conditionat se înteti. Mai multe gherute pe podea. La

fel simțeam şi pânza halatului pe pielea mea. Zgâria, zgâria, zgâria. Preț de o clipă, am uitat ce voiam să-i zic, zăpăcită de atingerea halatului, de sunetul instalației.

Dar ştiam că e musai să-mi amintesc. În timp ce mă legănam, încercam să hotărăsc ce anume să-i spun doctorului. Greu de zis, totul părea să fie foarte important şi nu puteam să mă concentrez din cauza zgomotului.

Mi-au venit în minte barca omului, spărtura din carenă, el aşezat pe plajă, povestindu-mi despre Cenuşăreasa.

– Ştii povestea Cenuşăresei? l-am întrebat.

Cu ochii ațintiți în palme, încercam să-mi pun gândurile în ordine.

– Da, Annie, o ştiu.

– Ei bine, pe insula mea...

– Poți să te uiți în ochii mei în timp ce vorbeşti cu mine, Annie?

Vocea lui fusese doar atât de intensă cât să acopere zgomotul aerului conditionat.

– Voiam să-ți spun că pe insula mea...

Am ridicat tonul ca să fiu sigură că mă aude. Mă uitam în altă parte şi mă străduiam să-mi aduc aminte.

– Uită-te la mine, Annie. Acum învățăm să ne comportăm adecvat, tine minte.

L-am privit.

– Foarte bine. Când îl priveşti pe celălalt în ochi te com-porți adecvat.

Mă uitam la el, la buzele care se mişcau într-una şi nu pu-team în ruptul capului să-mi iau gândul de la ele. Nu mai ştiam ce să zic. Mi-am fixat din nou privirea-n palme, apoi mi-am amintit de chestia cu ochii şi m-am uitat din nou la el.

– Te descurci bine, Annie, mi-a spus el prin dansul buzelor. Ochii lui în schimb se mişcau într-una; se uita ba la mine, ba prin încăpere, ba în podea, ba din nou la mine. Nici sprâncenele nu-i stăteau locului, astfel că totul devenea dificil de privit, dar ştiu că el voia să mă uit. Asta am şi făcut, chiar dacă nu puteam să privesc şi să gândesc în acelaşi timp. Îmi doream să fiu în robot, acolo unde acuitatea vizuală putea fi ajustată. Am încercat să

mă uit în gol, dar tot la ochii lui mişcători priveam.

Aşa se întâmpla când vorbeau NT-iştii între ei. Se uitau unii la alții, apoi îşi întorceau privirea altundeva. Dacă mă uitam prea mult, doctorul Rhodes spunea că mă holbez. NT-iştii nu se holbează, doar se uită. Multă bătaie de cap, ca într-un dans

Încâlcit. Priveşte în sus, priveşte în altă parte, zâmbeşte, clipeşte, lucruri care aveau o anumită însemnătate, dacă erai NT-ist.

Nu înțelegeam dansul şi pace. Am întrebat-o pe mama ce-i cu privitul ăsta când unul la altul, când aiurea, dar n-a fost în stare să-mi răspundă. Nici cum să imit dansul încâlcit n-a putut să-mi spună. Dar doctorul Rhodes insista să mă uit în ochii lui.

– Ce doreai să-mi spui, Annie?

Nu reuşeam să-mi amintesc. Eram prinsă în dansul ochi-lor lui, în dansul buzelor…

– Data trecută mi-ai povestit despre crabii de pe plajă. Mai sunt pe-acolo crabi?

– Da, am răspuns, legănându-mă, cu mintea la ce-mi zisese despre privitul în ochi.

– Vrei să-mi povesteşti despre crabi şi să te uiți la mine în timp ce vorbeşti?

Mă străduiam. I-am zis că unii crabi au un cleşte mare şi roşu pe care îl agită de zor.

Doctorul Rhodes mi-a spus că erau crabi scripcari. Mas-culii aveau un cleşte mare şi roşu, cu care încercau să atragă femelele şi să-i gonească pe ceilalți masculi. Pe vremea studenției studiase crabii, zicea el, asta înainte să devină medic pediatru neurolog.

Mă întreba diverse lucruri despre crabi, şi eu încercam să-i răspund pe măsura putinței mele, în ciuda zgomotului de la aerul condiționat şi a mişcării buzelor lui.

In cele din urmă, mi-a zis că ar fi timpul să merg la sala de gimnastică şi astfel s-a încheiat şedința noastră. Am folosit banda de alergare timp de patruzeci şi cinci de minute, la fel de multă vreme am înotat, după care m-am întors la cuvă şi m-am culcat.

DOCTORULRHODES

Luminile de deasupra îi răpeau atenția. Uitase acest lucru. De regulă, şedințele aveau loc în biroul său, acolo unde asis-tenta lui înlocuise tuburile fluorescente cu lămpi de podea cu incandescență, oferind încăperii un aer mai primitor. Momentan, în biroul lui se făceau nişte reparații, aşa că se mutase cu Annie într-una dintre sălile de conferință ale companiei.

Cu toate acestea, neglijența îi oferise noi tărâmuri de ex-plorare. În loc să presupună că le cunoştea deja, o îndemnase pe Annie să vorbească limpede despre nevoile ei.

Proiectul merge bine, gândi el. Într-o lună avea să evalueze modul în care timpul petrecut de Annie cu robotul îi afectează interacțiunea cu propriul corp. Era bucuros că Eric Wester-man, preşedintele Atlantis Mining, îi oferise ocazia să evalueze dacă experiența teleprezenței avea efecte terapeutice.

Mare păcat că furtuna facuse praf camerele cu care monitoriza activitatea zilnică a lui Annie pe insulă. Înaintase două cereri pentru reparații responsabilului cu echipamentul de pe insula fetei, însă acesta îl lăsase cu ochii în soare. Erau, oricum, nişte informatii nesemnificative. Analiza evoluției şi a schimbărilor în comportamentul lui Annie era un lucru mult mai important. Până la urmă, şedința de astăzi fusese în mare măsură reuşită.

ROBOTUL

Eram din nou cu robotul, fericită nevoie mare. Am des-chis ochii pe când se crăpa de ziuă şi am ieşit din coliba de reîncărcare. De-abia când l-am văzut pe Evan Collins întins pe plajă mi-am dat seama că am uitat să-i spun doctorului Rhodes despre el. Am încercat să-i spun, dar n-am reuşit.

Omul dormea, cu vesta de salvare făcută pernă sub cap. N-arăta prea bine. Zgârietura de pe obraz se facuse mare şi roşie. Avea multe puncte roşii pe piele, de la muşcăturile puricilor de nisip. Pe alocuri se scărpinase până-i dăduse sângele. Îşi încolăcise brațele împrejurul trupului, încercând să se încălzească, dar tremura uşor în somn.

Sticlele de apă pe care le adusesem de pe navă erau goale. Zăceau în jurul său, împrăştiate prin nisip. Am adus o nucă de cocos şi am străpuns-o cu mandibulele, să poată bea.

Am plecat apoi să sortez pietre. Dar mă tot gândeam la om. Atât de mult m-am gândit la el, încât la întoarcere am uitat să iau piatra pentru crabi.

Când m-am întors, zăcea la umbra unui palmier, cu ochii deschişi. Avea cearcăne întunecate.

– Annie, m-a strigat cu o voce răguşită. Mor de sete, am nevoie de apă.

M-am uitat la sticlele goale împrăştiate pe nisip.

– Ți-am adus tot ce-am găsit pe barcă.

– Oare există apă proaspătă pe insulă? întrebă cu aceeaşi voce de tinichea.

– Nu. Robotul n-avea nevoie de apăproaspătă. Vrei o nucă de cocos?

– Bine, o nucă de cocos.

Mi-a luat ceva timp să dau de vreo nucă. Pe cele din apro-piere i le adusesem deja. Am găsit-o într-un final, i-am adus-o şi am găurit-o să poată bea. A dat-o gata pe nerăsuflate.

– Ce-a zis doctorul Rhodes? întrebă el după ce termină cu nuca.

– A zis că se te uiți în ochii celuilalt când vorbeşti cu el înseamnă comportament adecvat.

– Dar ceva despre salvarea mea a zis?

– Nu.

Doctorul Rhodes m-a învățat să recunosc expresii faciale. Lui Evan Collins îi picase falca. Avea ochii mijiți, pe jumătate închişi. N-arăta prea încântat.

– Mai vrei o nucă de cocos? l-am întrebat.

OMUL

Evan Collins îl urmări din priviri pe gândac, care plecase în căutarea unei nuci de cocos. Făcuse eforturi supraomeneşti să nu zbiere la ea, dar până la urmă se abținu.

Analgezicele îl buimăciseră. Era amețit şi nu mai putea de sete.

Trebuia să găsească de băut. Trecuse o zi şi încă nu-i venea să urineze. Asta însemna că nu bea destule lichide. Deshidra-tarea l-ar fi dat gata întâi de toate.

Cu răbdarea treci şi marea, îşi zise, dar cu răul nici pârâul. Ca să rămână în viață, trebuia să găsească de băut şi ajutor. Şi pentru asta, trebuia să o înțeleagă pe Annie-gângania şi pe doctorul Rhodes.

Gândacul lăsă o nucă de cocos lângă el, găurită cu atenție.

– Mulțumesc, spuse Evan, atent la ton. Laptele de nucă îl ajuta, dar nu îi curma setea.

– E frumos din partea ta că îmi aduci nuci de cocos.

– Mama spune că e bine să fii de ajutor.

– Mor de sete. O să mor pe bune dacă nu găsesc ceva apă şi un doctor care să se ocupe de piciorul meu.

Gângania îl privea prin ochii aceia sclipitori, fără să ros-tească vreun cuvânt.

– Aş vrea să te cunosc în persoană.

Dacă i-ar vedea chipul, ar putea să înțeleagă mai multe des-pre această fată. Gândacul facu un pas înapoi. Era un semn.

– înțeleg, nu vrei să mă cunoşti în persoană. E normal să nu vrei asta.

– Eu nu sunt normală.

Vocea gândacului era metalică şi monotonă, ca de obicei. Tonul lipsit de nuanțe nu îl ajuta să înțeleagă percepția ei asu-pra anormalității. Trebuia să rişte. Şi facu asta.

– În ce sens eşti diferită? Gândacul nu răspunse.

– Cred că eşti mai deşteaptă ca alți oameni. Nu strică niciodată să faci un compliment.

– Tata îmi spune „Profesoraşul".

– E bine să fii deştept.

– Nu e adecvat să fii deştept tot timpul.

Mai devreme zicea că e adecvat săpriveşti oamenii în ochi. Annie părea foarte preocupată de lucruri adecvate şi inadec-vate. Poate că echipele de salvare erau inadecvate.

– De unde ştii că e inadecvat să fii deştept?

– Doctorul Rhodes mi-a spus. E inadecvat. Era ameţit şi avea puţină febră.

– Dacă e inadecvat înseamnă că e greşit?

– Da.

– Întotdeauna e greşit?

– Spune-mi o poveste...

Prea multe întrebări, îşi spuse. Se lăsase dus de val. Fetei nu-i plăceau întrebările.

– În ordine. Dar întâi îmi aduci o nucă de cocos? Gângania se îndemnă cu greu să înainteze prin nisip. Trecu o bucată serioasă de vreme înainte de a se întoarce. Sorbi din lapte, lăsând ceva şi pentru mai târziu. O să mai aibă nevoie.

– I-ai spus doctorului Rhodes că am piciorul rupt? Gângania făcu un pas în spate.

– Spune-mi o poveste.

Închise ochii pentru o clipă. Gata cu întrebările. E vremea poveştilor.

– Odată ca niciodată a fost un băieţel pe nume Jack şi el trăia împreună cu maică-sa, care era văduvă. Aşa de săraci erau, că într-o bună zi maică-sa la trimis la piaţă să vândă vaca pe merinde.

ROBOTUL

Îmi spunea o poveste şi asta era bine. Puteam să ascult povestea în linişte, fară să mă gândesc la toate întrebările lui.

„A fost odată ca niciodată..." Era un basm. Un băieţel pe nume Jack şi-a vândut vaca pe un pumn de boabe. Maică-sa nu găseşte în asta un prilej de bucurie, deşi bătrânul zicea că sunt boabe vrăjite. Nu-l ia în seamă când îi spune asta şi aruncă boabele pe geam.

Cred că mama lui Jack era NT-istă, dar Jack nu. Probabil exista o regulă de NT-işti, despre care Jack nu ştia nimic şi care te atenţiona să nu-ţi vinzi vaca pe boabe. Am pus gândul la sertar. Dacă voi avea vreodată o vacă, ar fi inadecvat să o vând pe boabe.

A doua zi, un vrej uriaş se înălţa acolo unde căzuseră boa-bele şi Jack hop! se şi caţără pe el, fară să-i ceară voie maică-sii.

Iată un comportament inadecvat. Doctorul Rhodes zice să-i cer întotdeauna voie mamei mele.

Jack ajunge la porțile unui castel, sălaşul unui uriaş. Când se zăreşte acesta, o babă care şedea şi ea acolo îl piteşte în cuptor.

Nu înțeleg de ce femeia l-a ascuns pe Jack, dar sunt multe lucruri pe care nu le pricep la poveştile NT-iştilor. Poate că baba voia să-i fie de ajutor.

In orice caz, uriaşul ajunge acasă şi scoate cogeamite sacul cu aur. Adoarme, şi Jack îi fură aurul. O faptă inadecvată. Doctorul Rhodes spune că e adecvat să împărți cu oamenii, dar nu să iei totul, chiar dacă ți se oferă. Uriaşul nici măcar nu a dorit să împartă cu el.

Jack coboară pe vrejul de fasole şi se înapoiază acasă cu banii. Se mai urcăîncă odată pe vrej şi fură şi găina care facea ouă de aur. Se întoarce şi a treia oară să-i fure uriaşului harfa.

Sunt convinsă că Jack nu era NT-ist. Făcea întruna lucruri inadecvate şi se tot întorcea la castelul uriaşului, prin urmare era perseverent.

Pe când o lua la sănătoasa cu harfa, aceasta începe să strige. Uriaşul îl urmăreşte, dar băiatul ajunge primul şi taie vrejul. Uriaşul se prăbuşeşte şi rămâne fără suflare. Nu-mi dau seama dacă ăsta e comportament adecvat sau nu. Uriaşul dorea să-i facă de petrecanie, dar nu ştiu dacă Jack trebuia să taie vrejul.

Şi gata-i povestea. Omul mi-a spus că e însetat, aşa că i-am mai adus o nucă de cocos. Mi-a luat destul de mult s-o găsesc, dar până la urmă i-am adus-o. Apoi i-am zis:

– Comportamentul lui Jack este inadecvat. Nu trebuia să facă ce-a făcut.

Cu siguranță, comportamentul lui Jack n-ar fi fost pe placul Doctorului Rhodes.

– Mie îmi place de Jack. Işi ajută foarte mult familia, spuse omul.

Am rămas cu gândul la poveste. Mi-a plăcut mai mult decât cea cu Cenuşăreasa. Era ea amabilă şi săritoare, dar zâna a trimis-o la petrecere şi apoi a trebuit să se mărite cu un prinț, în loc să stea singură în bucătărie. A fost pedepsită pentru că a urmat regulile NT-iştilor. Bine, dacă şi ea era NT-istă, nu era tocmai o pedeapsă, dar dacă îmi semăna mie, în mod cert era.

Jack a încălcat o sumedenie de reguli NT-iste. Şi-a vândut vaca pe boabe, n-a cerut voie maică-sii să urce pe vrejul de fa-sole, a furat din castelul uriaşului. Dar în final s-a întors în odaia lui din căsuță. Nu a fost nevoit să meargă la petreceri sau să se însoare cu cineva.

La plecare eram cu mintea încă pierdută printre poveşti. Trebuia să vorbesc cu doctorul Rhodes.

– Annie, spune-i doctorului Rhodes despre mine. Spune-i că am nevoie de ajutor.

DOCTORUL RHODES

– E un om plajă, spuse Annie.

– Un om? spuse doctorul Rhodes. Splendid.

Zâmbi. Trimisese deja trei emailuri celui care se ocupa de exploatările miniere din Insulele Cook, rugându-l să re-pare camerele video de pe insulă. Urma să primească răspuns, dar din ce zicea Annie se părea că un om fusese deja trimis să rezolve problema.

– O să repare camerele.

Ştia că Annie nu reacționează prea bine la schimbare. Străinul de pe insulă o deruta, aşa că se simți dator s-o liniştească.

– Nu stă mult acolo.

– Are nevoie de ajutor. Am încercat să fiu de ajutor.

– E în regulă, spuse doctorul, încercând să-i inspire încredere. Pleacă de-ndată ce termină de reparat camerele. Nu trebuie să-l ajuți.

– Spune că are nevoie de ajutor. Îl cheamă Evan Collins şi are nevoie de ajutor.

Clipea neîncetat. Fără îndoială că prezența tehnicianului pe insulă o supărase.

Doctorul nu era încântat că muncitorul intrase în discutie cu Annie, mai mult, că-i ceruse şi ajutorul. Era cu siguranță un individ neîndemânatic, ce se chinuia la nişte amărâte de camere. Leneş pe deasupra.

– Nu-ți face griji, spuse Rhodes cu un glas hotărât. Nu trebuie să-i porți de grijă.

– Are nevoie de ajutor, insistă Annie ridicând tonul. Mi-a spus că are nevoie de ajutor.

– Ți-am zis că nu trebuie să-ți faci griji în privința lui.

– Dar omul...

– Annie, i-o reteză doctorul, nu ştii că e inadecvat să strigi? Annie tăcu.

– Mai ții minte înțelegerea noastră când te-ai înscris în proiect? Ori îmi dai ascultare şi faci întocmai precum îți zic, ori proiectul nu va putea continua. Iți aminteşti?

– Îmi amintesc, şopti ea.

– Nu trebuie să-ți bați capul cu omul acela. El repară camerele şi pleacă. Noi le-avem pe-ale noastre de făcut. Astăzi o să învățăm să recunoaştem expresii faciale.

ROBOTUL

M-am întors la cuvă. Am adormit şi la ivirea zorilor eram clin nou pe insulă, cu robotul meu. M-am dus pe plajă, unde omul pe nume Evan Collins dormea.

Nu trebuia să-i port de grijă. Asta mi-a spus doctorul Rhodes.

Sticlele cu apă erau goale. Am descoperit că nu mai erau nuci de cocos. Mi-a luat o oră să găsesc ultima nucă.

Omul respira încet şi neregulat. Avea cearcăne întunecate în jurul ochilor şi muşcături de purici pe tot corpul. Unele dintre ele erau stacojii şi se infectaseră. Crustele zgârieturilor, acum sparte, oferiseră muştelor prilejul să se aşeze pe răni şi să se înfrupte din lichidul ce izvora dinăuntru.

– Evan Collins. Rămase cu ochii închişi.

– Doctorul Rhodes spune că vei repara camerele. Şi apoi vei pleca.

Nu schiță niciun gest. Nu trebuia să-i port de grijă. M-am îndreptat spre ocean. Aveam treabă. Dar m-am oprit la margi-nea apei. Am luat-o înapoi şi m-am aşezat lângă Evan Collins.

– Îmi spui o poveste? Nicio mişcare.

M-am înapoiat la coliba de reîncărcare. Am intrat. Am oprit robotul şi am deschis ochii în cuvă. Am apăsat butonul pen-tru asistentă şi am

aşteptat. După o vreme, am auzit zăngănitul. Cuva începu să se deschidă şi lumina năvăli înăuntru. Când s-a deschis cu totul, m-am ridicat şi m-am uitat la Kiri.

– E ceva în neregulă? Te simți bine, Annie?

– Ceva e în neregulă.

Am vorbit tare, încercând să acopăr murmurul pompelor.

– E un om pe plajă. Nu e bine. Are fața roşie, are fața neagră şi îl muşcă puricii. Nu e bine. Stă pe plaja mea şi are piciorul rupt. Are nevoie de un medic. Nu e bine.

– Un om pe plajă? repetă Kiri.

Aveaprivirile încruntate. Cartonaşele cu expresii faciale pe care i le arătase doctorul Rhodes spuneau că nu era fericită. Foarte bine. Nici eu nu eram fericită.

– Un om pe plajă, am zis pentru a doua oară. Nu e bine. Încerc să fiu de ajutor. Ii ajut pe crabi. Dar nu mai găsesc nuci de cocos. Omul spune că are nevoie de ajutor. Spune că are nevoie de ajutor medical. Spune că are nevoie de apă.

Am închis ochii să mă feresc de lumină şi am început să mă legăn.

Mă gândeam la om. Îmi închipuiam o diagramă ce cuprinde oamenii care aveau legătură cu ce se întâmplă. Evan Collins, doctorul Rhodes şi cu mine. Liniile care ne unesc formează un triunghi. Am adăugat numele lui Kiri în diagramă şi am retrasat liniile. Acum aveam un triunghi format din Kiri, Evan şi cu mine. Doctorul Rhodes era deoparte.

– Cum a ajuns omul pe plajă?

– Are o barcă, scufundată. Trec peştii pe lângă ea. Aveam în minte barca, înțepenită în reciful coralier.

– E spartă. Nu e bună.

– O să îl sun pe doctorul Rhodes.

– Nu. Doctorul Rhodes nu... Am tăcut, neştiind ce să zic.

– Trebuie să spui altcuiva.

Vorbeam mai tare decât ar fi trebuit. Nu-mi păsa. Aveam doisprezece ani şi spărgeam nuci de cocos în mandibule. Păşeam pe fundul oceanului şi găseam aur în pietre.

Doctorul Rhodes mi-ar fi spus că nu e adecvat să strig. Eu cred că era. Un om pe nume Evan Collins era pe plaja mea şi mi se părea adecvat să strig.

– E un om, am țipat. Îl cheamă Evan Collins. E pe plaja mea. Nu mai am nuci de cocos pentru Evan Collins. Are nevoie de apă. Are nevoie de ajutor.

– Evan Collins, repetă Kiri. Am înțeles.

– Mi-a spus povestea cu Cenuşăreasa. Mi-a spus povestea cu Jack şi vrejul de fasole. Îl cheamă Evan Collins şi are şaisprezece muşcături de purici pe obrazul stâng. Are piciorul rupt. Barca lui e scufundată.

Am simțit mâna lui Kiri pe umăr.

– O să-i spun unchiului meu. Unchiul Mars.

Nu-mi plăcea să simt mâna lui Kiri pe umărul meu. Nu-mi plăcea lumina orbitoare. M-am întins în cuvă.

– Tu îi spui Unchiului Mars, eu mă întorc la robot. Înapoi pe insulă, soarele era sus pe boltă. Am ieşit din coliba de reîncărcare şi am luat-o spre plajă. Afară de nisipul de sub picioare, nu mai simțeam nimic. Destul cât să ştiu că păşesc pe teren solid. Destul cât să mă simt confortabil… şi atât.

Evan Collins dormea în continuare, întins pe nisip. Respira încă.

Kiri avea să-i spună Unchiului Mars de Evan Collins. În mintea mea, pe diagrama relațiilor, Kiri, Evan Collins şi cu mine eram uniți de linii care formau un triunghi. Am introdus numele Unchiului Mars în diagramă şi am desenat liniile, unindu-l cu Kiri şi Evan Collins. Era cel de-al doilea triunghi, împreună, cele două triunghiuri formau un diamant. Un desen bun, mi-am zis eu. Diamantul era o piatră, iar mie îmi plăceau pietrele.

L-am lăsat pe Evan Collins pe plajă. Am intrat în apă şi m-am bucurat când m-am afundat de tot. Am stat toată ziua lângă hornul hidrotermal şi am strâns pietre.

MATAREKA WARADI

Matareka Waradi era unchiul lui Kiri, dar toată lumea îi spunea Mars. Era şeful Atlantis Mining and Salvage pe zona de exploatare minieră din Insulele Cook, un om cu influență, un om solid, cu o personalitate la fel. Ii

cunoşteape toți şi era cunoscut de toată lumea.

Aranjase pentru Kiri să lucreze în sediul Atlantis Mining din California. Era o fată bună. Muncise pe brânci să obțină diploma de asistentă şi îşi dorise foarte mult să petreacă o vreme în Statele Unite. Cam tot atunci când Unchiul Mars a aflat de dorinta ei, cei din California i-au cerut să lase la mina părăsită un robot, care urma să fie folosit într-un program experimental. Aceştia doreau să lase robotul pe mâna unui om fără pregătire în domeniu. Ce idee năstruşnică! Mars a întrebat atunci în stânga şi-n dreapta şi a aflat că era vorba de un proiect al preşedintelui companiei, Eric Westerman. Era fiul fondatorului companiei, iar cei din vechea gardă îl considerau cam nesăbuit.

Dacă dorea să pună la dispoziție un robot foarte costisitor pentru un experiment trăznit, Mars nu putea să-l împiedice. Aflase în schimb, de la un văr care lucra în Departamentul de Resurse Umane, că aveau nevoie de o asistentă pentru experimentul ăla țicnit, care să se-ngrijească de operatorul necalificat, în California.

Aşa că Mars încheie un târg. Dacă Departamentul de Resurse Umane o va angaja pe Kiri ca asistentă, el îi va permite ope-torului să folosească robotul. A lăsat să se-nțeleagă limpede faptul că nu îşi asumă nici o răspundere pentru orice stricăciune adusă robotului sau altor utilaje ale Atlantis Mining în cadrul experimentului. Toate mergeau ca pe roate până să primească emailul de la Kiri.

Mars o ştia de fată chibzuită, cu judecată sănătoasă, aşa că citi cu luare aminte mesajul urgent primit de la ea. Ii scrisese ca operatorul necalificat, Annie sau cum o chema, spunea că pe insula părăsită se află un om pe nume Evan Collins, care avea nevoie de ajutor medical. Era tare îngrijorată.

O zi minunată, cu cerul limpede şi azuriu. Mars era plecat sa verifice cum decurg operațiunile pe un atol fară nume, în apropierea insulei unde lucra omul lui Kiri. Pe lângă asta, trebuia să repare camerele de pe insulă - primise trei înştiințări de la sediul central. Cel care conducea experimentul, un doctor pe nume Rhodes, se plânsese în câteva rânduri că nu mai poate monitoriza insula. Mars ignorase cererile de reparație din principiu. Nu-l

cunoştea pe doctorul Rhodes. Kiri îi scri-sese mai demult că tipul era antipatic. Aşa că Mars nu vedea de ce i-ar face pe plac domnului doctor.

Dar Kiri era îngrijorată şi ziua se anunța prielnică pentru un zbor cu hidroavionul companiei, Bush Hawk-XP. Doar celor cu funcții înalte în companie li se îngăduia să piloteze acest avion.

Mars îşi sună ajutoarele spunându-le că vor merge pe insulă să înlocuiască aparatura video şi să vadă cum se descurcă operatorul experimental.

Când ajunse deasupra insulei, zări din avion barca scufundată. Trase o înjurătură în barbă şi ateriza într-o zonă ferită de vânturi.

Ajutoarele sale umflară Zodiacul - o barcă pneumatică - şi porniră spre țărm. Pe Evan Collins îl găsiră la umbra palmierilor, împrejmuit de sticle goale de apă şi nuci de cocos găurite. Delira din cauza însetării, dar îşi reveni în simțiri, după ce îl zgâlțâiră puțin, şi bău apă. Dupăînfațişare, părea că era acolo de nişte zile bune.

Ii legară comprese la cap şi încheieturi, amestecară nişte electrolit pudră într-o sticlă de apă şi îl ajutară să bea, verificară atelele de la picior. Pulsul de-abia i se simțea şi îşi pierdea des cunoştința.

Ajutoarele lui Mars tocmai îl transportau pe Evan la Zodiac, când robotul ieşi din apă, ținând o piatră între mandi-bule. Se apropie de Mars, cu ochii ațintiți la Evan Collins.

– De ce nu i-ai spus imediat cuiva de omul ăsta? E aici de câteva zile bune.

Robotul lăsă piatra să cadă la picioarele lui Mars.

– I-am spus doctorului Rhodes. El mi-a zis că omul a venit aici să repare camerele video.

– Doctorul Rhodes e un idiot. Un prost şi un incompetent.

– I-am spus lui Kiri. Ea l-a înştiințat pe Unchiul Mars.

– Eu sunt Unchiul Mars. Mars Waradi.

Mars cercetă robotul, încercând să şi-l închipuie pe operator.

ROBOTUL

Evan Collins zăcea într-o barcă pneumatică. Va pleca în curând, iar eu

mă voi putea întoarce la crabi.

Ceilalți doi oameni trăgeau Zodiacul spre apă, iar unchiul Mars îşi luase răgazul să mă observe. Se aplecă şi ridică piatra pe care o scăpasem.

– Asta ce mai e? Omul moare de sete şi tu îi aduci pietre?

– E pentru crabi. Lui Evan Collins i-am adus nuci de cocos, pană n-au mai fost. I-am adus şi toate sticlele de apă din barcă. Am fost de mare ajutor.

Unchiul Mars studie cu atenție piatra din mâinile lui.

– Unde ai găsit-o pe asta?

– Lângă horn.

Oamenii îl strigau pe Mars să vină cu ei.

– O să vin să vorbim despre asta.

Apoi se întoarse şi se alătură oamenilor din barcă.

Am privit cum avionul decolează şi m-am dus să fac curățenie în locul unde zăcuse omul. Am facut două grămăjoare, una cu cojile de nucă, alta cu sticlele de apă. Când am termi-nat, arăta mai bine. Când am terminat, mă simțeam mai bine.

MATAREKA WARADI

Mars ateriza în zona ferită de vânt a insulei şi se urcă în Zodiac. Primise în dimineata aceea un email de la Kiri, din care află că experimentul doctorului Rhodes fusese anulat. Evan Collins supraviețuise, dar, chiar şi aşa, doctorul fusese nevoit Să explice de ce nu înştiințase pe nimeni de prezența unui om pe insulă. Superiorii lui studiaseră înregistrările şedințelor cu Annie şi notaseră încercările fetei de a-i spune doctorului Rhodes de naufragiat.

„Îmi pare rău de Annie, scria Kiri. E o fetiță ciudată, dar are un suflet bun. Doctorul Rhodes urmează să-i explice astăzi că programul se încheie la sfârşitul săptămânii. Nu cred că o să primească prea bine vestea."

Mars trase Zodiacul pe plajă, într-un loc ferit de valuri. Ro-botul era în păduricea de mangrove. Apropiindu-se, Mars ob-servă că mai multe pietre fuseseră aşezate în nisip lângă văgăunile crabilor. Şi parcă erau leite cu piatra pe care o luase cu el când îl salvase pe Evan Collins.

– Bună, Annie!

– Bună, unchiule Mars! răspunse robotul cu glasul său metalic.

Mars se aşeză în nisip, alături de robot.

– Vreau să-ți spun că am analizat piatra pe care ai adus-o cu tine. E bogată în minereu de aur.

– Da.

– Se pare că ai adunat o mulțime de pietre ca aia.

– Da. Le-am adus pentru crabi. Sunt de mare ajutor.

– Îmi arăți te rog unde le-ai găsit?

– Da.

– Credeam că nu mai avem ce să scoatem din insulele astea. Cei mai buni dintre operatorii mei au urmat un filon bogat în minereu. Au cercetat fundul oceanului, sperând să dea de ceva, dar s-au întors cu mâinile goale. În schimb, tu ai descoperit un filon bun. Cum îți explici asta?

– Îmi plac pietrele.

– Aşa se pare. Mă întrebam dacă n-ai vrea să lucrezi pentru mine.

– O să caut pietre?

– Despre asta e vorba.

– Pot să îmi păstrez robotul?

– Mai întrebi?

– Da, mi-ar face plăcere.

Uşor de zis, greu de făcut. Kiri vorbi cu părinții fetei, povestindu-le despre cele întâmplate şi despre talentul fetei, proaspăt descoperit de Mars. Kiri fu nevoită să găsească un terapeut care s-o poată vedea pe Annie tot la două zile. Mars trebui să rezolve cu protecția copilului, cu administrația muncii, cu reprezentanții companiei. Dar Mars era un tip descurcăreț. Avea multe cunoştințe, un văr la Departamentul de Resurse Umane şi o nepoată în care Annie avea încredere, în măsura în care avea încredere în toți oamenii pe care-i întâlnea în carne şi oase. În cele din urmă potrivi lucrurile de minune.

ROBOTUL

Se apropia mareea. Stăteam nemişcată şi priveam crabii.

Unul mare se iți din văgăuna lui şi mă țintui cu ochii lui bulbucați. Sub carapacea roşie se lungeau picioarele negre şi lu-tioase. Avea un cleşte mic, negru şi unul mare şi roşu, pe care îl ținea deasupra capului şi îl agita înspre mine. Când stăteam locului, crabul îşi întorcea privirile spre mare.

Din văgăuni începură să iasă şi alții. Se holbau pe rând la mine şi apoi la ceilalți crabi, agitându-şi cleştii mult prea mari către masculii din jur. Un crab se repezi spre văgăuna unui semen de-al său şi amândoi îşi fluturară cleştii până când pri-mul se lăsă păgubaş.

O femelă se apropie de ei şi freamătul din zonă se intensifică. Îşi agitau cu toții cleştii sub privirile femelei. Ea puse ochii pe unul, iar acesta se repezi la ea, apoi se întoarse degrabă la văgăună, şi tot aşa într-un du-te vino, agitându-şi în permanență cleştele.

Femela îl urmă până la văgăună, ezită câteva clipe şi apoi intră. Masculul repede după ea. Am văzut cum gura văgăunei se umple de noroiul azvârlit dinăuntru. Masculul închidea uşa.

Ceilalți crabi îşi fluturau de zor cleştii către femelele care tocmai îşi făcuseră apariția, toți comunicau între ei şi se comportau în conformitate cu nişte reguli pe care se părea că le cunoşteau deopotrivă.

Îmi facea plăcere să mă uit la crabi. Nu înțelegeam mare lucru, dar eram bucuroasă că pot să-i ajut cu pietre.

Mă gândeam la unchiul Mars, la Kiri, la mama şi la tata, la doctorul Rhodes. Kiri mi-a explicat ce s-aîntâmplat şi mi-am desenat în minte o nouă diagramă. A vorbit cu părinții mei, deci am pus-o într-un triunghi cu tata şi mama, iar eu alături, unită printr-o linie de Kiri. Unchiul Mars discutase cu mine şi cu Kiri. Al doilea triunghi. Doctorul Rhodes era deoparte şi nu era legat de nimeni. Crabii erau legați de mine. Şi Evan Collins era legat de mine cu o linie.

Mi-am amintit de povestea Cenuşăresei. Aveam ceva din zâna cea bună. L-am trimis pe Evan Collins la o petrecere cu ceilalți NT-işti. Avea sătrăiască fericit până la adânci bătrâneți. Îmi plăceau basmele. Şi pietrele. Urma să strâng pietre pentru Atlantis Mining şi unchiul Mars. Urma să le aduc pietre şi crabilor, care vor comunica în felul acela neînțeles. Şi aveam să trăiesc fericită până la adânci bătrâneți, singură pe insula mea.